

Сл. Генчевъ.

Историята съ нѣколко капки вода

По С. П. Мечъ.

Бѣше горещъ юлски день. Върху повърхността на Атлантическия океанъ си играеха множество водни капки.

Една отъ тѣхъ бѣше много игрива. Тя искаше да се издигне по-високо отъ свойтѣ сестри и затова ту се качваше на гърба на делфина, ту летѣше изъ въздуха, подхвърлена отъ перкитѣ на хвърчащитѣ рибки. Но това бѣше малко за нея. Тя искаше да се издигне въ облацитѣ и отъ тамъ да погледне морето и земята.

И тя започна да моли слънцето да я издигне високо — на небето. На слънцето се хареса смѣлостта на малката капка, и безъ да се бави, отпрати къмъ нея свойтѣ топли лжчи. Лжчитѣ, щомъ достигнаха повърхността на океана, нагрѣха капката и тя се превърна въ невидима пара, която почна бързо да се издига нагоре. Лжчитѣ подигнаха нагоре още много нейни сестрици, за да не бжде самотна нашата капка презъ време на своето пжтешествие.

Първо полетѣха капкитѣ нагоре. Тукъ ги подхвана вѣтрѣ и ги понесе надъ морето. Само за нѣколко часа тѣ прелетѣха хиляди километри. Удоволствието, което тѣ изпитвали, било неопишимо. Тѣ летѣли по-бързо и отъ птицитѣ. Но най-голѣма